

[Indenrigsministeren]

dingelovgivning, at det, at man ikke vil bære våben, giver adgang til ophold her. Jeg synes, at vi skal være så klarsynede, at vi ser i øjnene, at det er dét skridt, vi så ville tage, i stedet for blot at sige, at det vil vi bestemt nemt kunne begrænse til bare denne ene situation.

Jeg lagde mærke til, at fru Ebba Strange flere gange brugte udtrykket: Det, der finder sted i det tidligere Jugoslavien, er en enestående situation. Jeg er helt enig i, at – ja, lad mig bare kalde det det humanitære mareridt, der finder sted i det tidligere Jugoslavien, gudskelov ikke er noget, der sker ret ofte. Men med den ustabilitet, som vi ser ikke alene andre steder i vores egen verdensdel, men bestemt også uden for vores egen verdensdel, kan vi ikke påstå, at der ikke kommer tilsvarende situationer, hvor vi så bliver nødt til at agere på præcis samme måde. Så at forestille sig, at dette kun gælder det antal flygtninge, der er tale om i dag, mener jeg ikke er realistisk.

Så var hr. Peter Duetoft inde på begrebet civil ulydighed og de opfordringer, der har været til, at man personligt skal skjule eller medvirke til at skjule folk, der ikke har ret til at opholde sig her i landet. Til det vil jeg sige: Det er klart lovbrud! Det er simpelt hen ulovligt, og jeg synes i øvrigt, at udtrykket civil ulydighed er ilde anbragt i denne sammenhæng. Civil ulydighed er noget, som man bruger på en helt anden type situationer end den, der er tale om her, nemlig at man ikke synes, at det er en rimelig afgørelse, der er truffet i en konkret sag i forbindelse med Flygtningenævnets arbejde. Så jeg vil gerne advare imod, at man skiber sig ind på en eller anden form for glorificering af den ulovlighed, det ville være, hvis man er med til at skabe ophold for mennesker, der ikke har ret til at være her i landet.

Jeg er enig i en lang række af de synspunkter, som regeringspartiernes ordførere kom med – nej, jeg er enig i dem alle sammen, skal jeg måske sige. Der er fra en række af de øvrige ordførere også blevet sagt fornuftige ting, som jo også afspejler sig i, at man står sammen om den dagsorden, der er foreslået. Konstateringen af, at vi her står over for at skulle fastholde principperne i vores nuværende lovgivning, når det gælder udlændinge, er jeg glad for. Det er jeg, fordi vi alt andet lige i så labile situationer, som der jo altid må være, når det drejer sig om flygtningeproducerende lande, har en me-

get høj grad af retssikkerhed i vores system for udlændinge.

Den er så stor, at jeg kan sige, at hr. Anker Jørgensen ikke har ret, når han skildrer det på den måde, at de, der måtte blive sendt tilbage fra Danmark i følgeskab med en 400-500 fra Sverige om ugen, vil blive sendt i krig. Det har hr. Anker Jørgensen ikke ret i. Hvis det var sådan, at de ville blive det, ville de få asyl i Danmark. Det er netop den situation, vores lovgivning sikrer, og derfor er den bekymring, hr. Anker Jørgensen har, allerede samlet op i den lovgivning, der fungerer.

At vi så derudover i en række tilfælde også har den humanitære opholdstilladelse, der bruges i nogle andre situationer, er en anden sag. Man kan altså ikke klare det problem, hr. Anker Jørgensen ser, bedre, end det sker med den nuværende lovgivning.

Så kan man på andre præmisser tage stilling til de små børn som i den sag, jeg nævnte i min indledning her tidligere på dagen. F.eks. kan en kombination af embargo og streng vinter udløse, at der bliver givet en humanitær opholdstilladelse. Men der er ingen grund til at frygte, at de, der ikke får ophold i Danmark, bliver sendt i krig imod brødre, hvad jeg godt forstår man har kaldt det.

Den sidste ting var et direkte spørgsmål fra hr. Peter Duetoft. Jeg har allerede været inde på det i det, jeg netop har sagt, men for at der ikke skal herske nogen tvivl, kan jeg besvare det på den måde, at i det øjeblik der teoretisk ville opstå den situation, at folk blev sendt direkte ud i aktive krigshandlinger, er det en helt anden diskussion. Det ville da naturligvis omgående påkalde sig Folketingets og Retsudvalgets og regeringens og alle mulige andres bevågenhed. Derfor er der al mulig grund til at føle sig forsikret om, at man også løbende vil blive holdt orienteret, hvis der sker ændringer i forholdene, som vi kender dem i dag, og som er baggrunden for de beslutninger, der er truffet i Flygtningenævnet, og det beslutningsgrundlag, som jeg som indenrigsminister har for at give humanitær opholdstilladelse.

Jeg vil godt slutte med at sige, at egentlig har det været en god debat, fordi vi – det føler jeg i hvert fald – ikke har fået snakket os særlig langt væk fra hinanden. Det, der ligger imellem, er vel en konkret forskel i vurderingen af de vilkår, de pågældende ville komme til at un-